

**SZUVERENITÁSVÉDELMI
HIVATAL**

AZ EP MAGYARELLENES JELENTÉSE JOGILAG NEVETSÉGES, POLITIKAILAG VESZÉLYES

2025. november 26.

2016 óta folyamatos támadássorozat zajlik Magyarország ellen, amelynek fő célja a szuverenitási mozgástér szűkítése és a nemzeti döntéshozatal feletti külső kontroll kiterjesztése. Ez az eljárási keret – amelyet különböző neveken, de azonos politikai logikával működtetnek – nem a jogállami normákon alapul, hanem azon a brüsszeli törekvésen, hogy az uniós intézményekhez igazodó politikai és ideológiai alkalmazkodást kényszerítsenek ki a tagállamoktól. Az európai parlamenti többség és a brüsszeli elit ma egy olyan szélsőséges liberális kisebbséget képvisel, amelynek identitáspolitikai és globalista elvei nem társadalmi többségen, hanem gazdasági körök és az őket kiszolgáló politikusok hálózati érdekein alapulnak.

Ez a kisebbség olyan ideológiai buborékban működik, amely a demokratikus pluralizmust érdekvérvényesítési akadálnak tekinti. A nyugati birodalmi reflexek továbböröklődése jól látható abban, ahogy a brüsszeli szereplők saját érdekeiket értékként becsomagolva európai normaként próbálják érvényesíteni, az eltérő nemzeti politikákat pedig szankciós logikába rendezik. Az utóbbi években Magyarországgal szemben alkalmazott mechanizmusok – jogállamisági jelentések, kötelezettségszegési eljárások, az Erasmus+ program felfüggesztése, kohéziós források visszatartása, a migráció kezelésével kapcsolatos szankciók – mind ugyanabba az irányba mutatnak: a szuverenitás korlátozását és a politikai engedelmesség kikényszerítését szolgáló nyomásgyakorlás intézményesítésére.

A brüsszeli elit ezzel párhuzamosan olyan finanszírozási és befolyásolási hálózatokat tart fenn, amelyek kifejezetten a politikai céljait támogatják. Miközben Magyarországgal szemben pénzügyi és eljárási eszközöket alkalmaznak, addig zavartalanul folyik a Brüsszel által támogatott véleményrendőrség építése NGO-k, kampányszervezetek, médiacégek és influenszerek átláthatatlan finanszírozásán, érzékenyítő és identitáspolitikai programokon keresztül. A bírósági képzésektől az oktatási tartalmakig olyan tematizálás zajlik, amely nem a társadalmi párbeszédből, hanem a brüsszeli politikai elvárásokból ered. Ez a kettős mérce – szankció a magyarországi közintézményekkel szemben, támogatás a brüsszeli célokat előmozdító szereplőknek – a rendszer működésének lényegi eleme.

A jelentés – amely Magyarországot a média túlzott központosításával vádolja – súlyos hitelességi problémával küzd, hiszen miközben Brüsszel az itteni médiapluralizmus miatt aggódik, addig eurómilliókkal támogatja azokat a magyar nyelvű online médiumokat, amelyek az uniós intézmények narratíváját terjesztik, az attól eltérő véleményeket és az azzal nem összeegyeztethető állításokat pedig dezinformációnak bélyegzik. A Szuverenitásvédelmi Hivatal friss adatai szerint például a Telex jelentős mértékű külföldi finanszírozásban részesült, többek között az Európai Unió programjain, nemzetközi alapokon, valamint egyéb nemzetközi befolyásolási csatornákon keresztül. A tények tudatos ferdítése Brüsszel állítása, hogy a „független” médiumok nélkülöznek, ez azért sem állja meg a helyét, mert többek között maga támogatja őket (például Telex, 444, Átlátszó, Direkt36) azért, hogy az állításait visszhangozzák. Ez a finanszírozási gyakorlat nem a médiapluralizmus előmozdítása – ez politikai nyomásgyakorlás, amely ellentétben áll a jelentésben hangoztatott függetlenségi elvekkel.

A médiarendszer ebben a struktúrában nem a demokratikus vitatér bővítését, hanem az információs környezet irányítását szolgálja, a társadalmi mérnökösködés fő eszköze. Az előző években nagy médiavállalatok, digitális platformok és civil szervezetek olyan szoros együttműködése alakult ki, amely a nyilvánosságban megjelenő információkat politikai szempontok alapján cenzúrázza. A brüsszeli „dezinformációellenes” eszközök valójában tartalmi szűrők, amelyek az uniós narratívától eltérő álláspontokat marginalizálják, és a politikai konformitást erősítik. Ez az információs mechanizmus a brüsszeli elit fennmaradásának egyik legfontosabb eszközévé vált, miközben a pluralizmus tere szűkült.

Hasonló logika érvényesül az identitáspolitikai programok, különösen a genderügy erőltetése során. A harmonizációs elvárások, a civil programok finanszírozása, az oktatási tartalmakba való beavatkozási kísérletek mind abba az irányba hatnak, hogy a nemzeti társadalmi normák felett brüsszeli politikai elvárások érvényesüljenek. Ezek a programok nem a társadalmi igényekhez, hanem a brüsszeli politikai és ideológiai preferenciákhoz igazodnak.

A jelentés látszólag a magyar diákok érdekeiért emel szót, valójában azonban éppen őket sújtja; az Erasmus+ és Horizont programok befagyasztásával az Európai Unió a magyar egyetemistákat és kutatókat közvetlenül bünteti, akadályozva nemzetközi mobilitásukat és tudományos kapcsolataikat. Mindeközben Brüsszel jelentős forrásokat juttat Magyarországra olyan politikai befolyásoló szervezeteknek, amelyek kifejezetten ideológiai érzékenyítési projekteket végeznek, például „transzgender migránsháttérű gyermekek integrációját és érzékenyítését” célzó programokkal. Ez a kettős mérce azt mutatja, hogy amikor az uniós intézmények retorikájukban a magyar fiatalok jövőjét féltik – a gyakorlatban pedig ideológiai célú projektek támogatásával inkább politikai nyomásgyakorlásra használják az uniós forrásokat –, akkor valójában korlátozzák a valódi oktatási, kutatási lehetőségeiket.

A koronavírus-járvány időszaka különösen világosan mutatta meg, mennyire könnyen alakíthatók a brüsszeli intézmények rendkívüli hatáskörökre, eljárásokra támaszkodó, centralizált döntéshozatali mechanizmusokká. A vakcinabeszerezés körüli botrány, a szakmai viták kiszorítása és az információk korlátozása mind arra utal, hogy a brüsszeli elit hajlandó válsághelyzetekből politikai előnyt kovácsolni.

A lobbiszervezetek befolyása szintén rendszerszintű tényező. A Katar-gate csak egy példája annak, hogyan tudnak gazdasági és politikai szereplők közvetlen kapcsolatot kiépíteni döntéshozókkal. A több tízezer brüsszeli lobbista jelenléte és a civilnek nevezett politikai aktorok hálózata olyan környezetet hoz létre, ahol az átláthatóság és a demokratikus elszámoltathatóság nem tud érvényesülni.

Az ukrajnai háborúval kapcsolatban eddig feltárt pénzügyi és politikai folyamatok pedig új típusú kockázatot jelentenek. A segélyek, fegyverek, tanácsadói díjak és a fedőszervezeteknek

nyújtott támogatások egy része visszaáramlik az Európai Unióba politikai szolgáltatásokért, médiakampányokért, befolyásért cserébe. Az ukrán háborús maffia és a brüsszeli politikai körök összefonódása a modern európai korrupció legrémisztőbb konstrukciója: olyan informális rendszer, amelyben háborús érdekcsoportok vásárolják meg az EU döntéseit. Brüsszel nem békét akar, hanem pénzáramlást. Nem Európa érdekeit védi, hanem a saját háborúpárti hálózatát. Ez a világ nem tévedésből működik így, hanem mert óriási gazdasági érdekek fűződnek hozzá.

Mindezek együtt olyan folyamatot eredményeztek, amelyben a brüsszeli elit egy ideológiai-pénzügyi-hatalmi rendszer fennmaradásáért küzd. A legújabb európai parlamenti jelentések ennek a struktúrának a részei: nem jogi-szakmai értékelések, hanem politikai vádiratok. Céljuk a politikai nyomásgyakorlás intézményesítése azokkal az országokkal szemben, amelyek nem támogatják Brüsszel ideológiai törekvéseit.

A jelentés és a jelentéstevő, Tineke Strik, a magyar jogállamisági ügyek felelőse az Európai Parlamentben a Szuverenitásvédelmi Hivatalt is támadja. A „vádirat” világos célja, hogy delegitimálja azt az intézményt és közéleti funkciót, amely Magyarországon azért felel, hogy elsőként tárja fel és mutassa be rendszerszinten a külföldi pénzügyi befolyásgyakorlás csatornáit. Brüsszelnek ez azért veszélyes, mert éppen ezek a Szuverenitásvédelmi Hivatal által bemutatott csatornák tartják fenn a Magyarországon is aktív politikai és médiahálózatot. A jelentés valójában nem a jogállamiság miatt támadja a hivatalt, hanem azért, mert az képes láthatóvá tenni a befolyásgyakorlás struktúráit, és le tudja leplezni azokat a függetlennek nevezett szereplőket, amelyek külföldi forrásokból, külföldi érdekek szerint tevékenykednek. A magyar átláthatósági törvény tervezetét azért minősítik veszélyforrásnak, támadásnak a jogállamiság ellen, mert az éppen annak a területnek a szabályozását tűzte ki célul, amelyen keresztül a brüsszeli hálózatok politikai jelenléte kiépült.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal elnöke, Lánczi Tamás áprilisban fogadta az EP Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságának (LIBE) delegációját, köztük Tineke Striket és több, a jelentés előkészítésében és a parlamenti vitában is részt vevő képviselőt. Ők már a tárgyalás előtt jelezték: sem videó-, sem hangfelvétel nem készülhet a találkozóról. A nyilvánosság kizárásának szándéka félreérthetetlenül tette, hogy ebben az esetben is a politikai aktivizmus és az előre gyártott vádpontok ismételtetése váltja fel az úgynevezett tényfeltárást. A delegáció tagjai a transzatlanti politikai nyomásgyakorló hálózat és az Európai Bizottság által finanszírozott szervezetek állításait idézték érdemi párbeszéd nélkül; a kérdésekre nem válaszoltak, a felvetésekre nem reagáltak.

Ahogy a 2018-as Sargentini-jelentés és a 2020 óta minden évben megjelenő jogállamisági jelentések elkészítésével megbízott bürokraták, úgy a LIBE bizottság legújabb jelentéstevője, Tineke Strik is egyértelmű és azonosítható politikai célokkal érkezett Budapestre. Nem is csínálnak titkot belőle. A jelentés elkészítéséhez hozzájáruló szervezetek, mint az Amnesty Inter-

national, a Magyar Helsinki Bizottság, a Transparency International, a K-Monitor Közhasznú Egyesület, a Mérték Médiaelemző Műhely és a Political Capital, egytől egyig a hivatal vizsgálataiban, elemzéseiben bemutatott nyomásgyakorló hálózat tagjai.

A budapesti delegáció egyik résztvevője és árnyékjelentés-tevője, Michał Wawrykiewicz, aki megtiltotta, hogy a kérdéseiről és a válaszokról videó- és hangfelvétel készüljön, a november 24-ei plenáris ülésen úgy fogalmazott: *„Mindez (a Strik-jelentés – a szerk.) az Európai Bizottság értékelésén nyugszik, főként a budapesti látogatásunk során sok mindent a saját szemünkkel láthattunk. Tineke Strik és más árnyékjelentés-tevők részvételével valósult meg ez az utazás. Sajnos Budapesten azt tapasztaltuk, hogy az összes olyan standard, amely a jogállamiságra és az emberi jogok fenntartására vonatkozik, rosszabb állapotot mutat ahhoz képest, mint amikor korábban az európai parlamenti delegáció tagjaiként Budapesten jártunk.”* Michał Wawrykiewicz az előző évben nagy utat járt be: 2024. októberben a brüsszeli elit által finanszírozott és támogatott Tisza Párt Bem József téri rendezvényének szónokaként tűnt fel, a 2025. áprilisi, budapesti „tényfeltáró” látogatás során még a „függetlenségére” kényes delegációs tagként jelent meg, majd ez év novemberében már a Magyarországot elítélő képviselőként és árnyékjelentés-tevőként Strasbourgban. Bem József téri beszédében így kommentálta a Tisza Párt meghívását: *„(Magyar) Péter azért hívott meg, hogy én is támogassak minden magyar embert a rezsim ellen.”*

A 2025. november 24-ei strasbourgi plenáris vitanapon felszólaló fő jelentéstevő, Tineke Strik is egyértelművé tette az uniós elit céljait Magyarországgal kapcsolatban: *„A jelentésünkben felszólítjuk a bizottságot, hogy a jogsértési eljárást hatékonyabban alkalmazza, és további költségvetési intézkedéseket alkalmazzon, akár száz százalékban befagyasztva a Magyarországnak járó alapokat.”* Strik még erőteljesebb fellépésre szólította fel az Európai Tanácsot is Magyarországgal szemben. Sőt, a jogállamiság elvén keresztül egyenesen megfenyegette a legfőbb döntéshozó testületet: *„Felszólítjuk a tanácsot, hogy a 7-es cikkely (1) bekezdése alapján határozza meg a kockázatot, és a (2) bekezdése alapján indítsa el az eljárást, amely a szavazati jog felfüggesztéséhez vezethet.”* A jelentés hangsúlyozza, hogy *„ha a tanács nem lép, akkor most már a tanács ütközne a jogállamiság elvébe”.*

A kérdés ma már nem az, hogy miként értelmezhető ez a 2016 óta zajló, egyre erőszakosabb nyomásgyakorlás-sorozat, hanem az, hogy Európa képes-e visszatérni a demokratikus önrendelkezés és a nemzeti szuverenitás elveihez, vagy a brüsszeli hálózatok foglyává válik.